

Bernal, 16 de setembre de 1998

Estimat Quim,

bé podria dir que he deixat que passessis les vacances tranquil, però seria una mentida. El cas és que el temps ha passat rabent, d'ençà que vaig tornar d'Irlanda, sobretot pensant com un bastaix, per mirar de recuperar el temps perdut... o guanyat, vés a saber!

Sigui com sigui, el fet és que tinc davant els ulls la teva del 7 de juny!!! No sé si té gaire sentit que faci cap comentari sobre les coses que m'hi contaves, ja que han quedat ben enterrades en el passat, oi?

Doncs, mira, vaig quedar enamorat d'Irlanda. L'estada al Centre va ser tota una experiència, car d'entrada no entenia ni un borrall del que deien els altres estadants. La majoria eren traductors invitats, com jo, per l'Ass. de Trad. Irlan., i n'hi havia d'alemanys, la majoria, i fins i tot una grega, una senyora que havia estat ministra d'educació quan la Melina Mercouri era ministra de cultura. Ella i jo érem els que anàvem més penjats a l'hora de participar en les converses de sobretaula. També hi havia becats de la mateixa Irlanda, pintors, escultors, músics, novel·listes, narradors, poetes... Érem pocs els qui ens havíem de quedar una temporada llarga; els altres, se n'anaven, però n'arribaven de nous. Cadascú tenia assignada una cambra on treballava amb un ordinador prestat pel Centre, si bé els pintors i escultors podien utilitzar sengles tallers ad-hoc. Jo residia en una mena d'apartament, separat de la casa gran, on hauria pogut fer-hi vida, en el sentit de cuinar-me i tot això, amb un llit enorme, que, a les nits, encara em semblava més gran. L'esmorzar i el dinar, se'ls preparava un mateix, a partir d'una nevera ben proveïda, i et podies preparar cafè, te, suc de taronja natural, torrades, etc. Però el sopar era servit en una llarga taula, on hi érem tots, i aquell era el moment d'immergir-te en la llengua, de tal manera que, al cap d'uns quants dies, ja m'hi trobava com peix a l'aigua i, si bé em costava bastant d'expressar-me, podia seguir les converses amb força facilitat. La taula la desparàvem entre tots, col·locant els atuells al rentaplats, etc. El menjar era excel·lent, molt variat, amb unes postres sensacionals, moltes vegades a base de fruits que cultiven als camps del Centre mateix. La cosa més curiosa és que el director i la seva muller parlen un català perfecte, i ell fins i tot l'escriu, com em sembla que ja t'havia dit. Doncs bé, durant tres setmanes, vaig fer vida de monjo i t'asseguro que hauria pogut fer vots de castedat. L'indret queda lluny de les poblacions, al mig del bosc, amb un llac preciós, i la diversió més gran consistia en fer unes caminades fabuloses a l'entorn del llac, durant una hora sense parar, i sempre sota un cel permanentment canviant, de tal manera que, durant el dia, surt el sol, plou, pedrega, neva... Impressionant!! Les postes del sol són sensacionals. Després, me'n vaig anar a passar uns dies a Dublin, i juntament amb un novel·lista que hi viu i que també era al centre vaig anar fins a Galway, o sigui a l'altre cap de l'illa, tot passant per una sèrie de poblacions, moltes de les

quals a la riba del famós riu Shanon, com ara Athlone, Limerick, Tipperary (te'n recordes: It's a long way to Tipperary...!, la cançó de l'època de la guerra del 14, l'autor de la qual era un paio que no recordo com es diu, però que en una pel·lícula sobre la seva vida l'interpretava en James Cagney), Ennis, sempre amb castells i ponts, i també vaig visitar les ruïnes de Clonmacnoise, monument nacional (espero que algun dia puguis veure'n les fotos), i també vam anar fins als Cliffs de Moher, una meravella de la natura, sobre l'Atlàntic, ben bé a la fi del món.

A Dublín, vaig fer un recorregut pels monuments dels pròcers de la independència, Parnell, O'Connell, els jardins dedicats als caiguts en la lluita per aconseguir-la; després, les rutes literàries: fins a la casa d'en Sean O'Casey, o Eccles St. i la Joyce's House, la casa on va néixer Oscar Wilde i en la que hi va viure, el Trinity College, amb els Llibres de Kells, la Christ Church Cathedral i la St. Patrick Cathedral, els jardins del parc de St. Stephen Green, al bell mig de la ciutat, amb un llac ple d'ànecs, i els "pubs", ah, els "pubs"! Vaig dinar al Tower's, on hi solia anar en Joyce, i vaig dinar al Gallagan's, un restaurant que s'especialitza en el clàssic "Irish stew", o estofat irlandès, amb carn de be, patates, pastanagues i d'altres verdures. La Guinness és la cervesa negra més famosa, però a mi m'agrada més la Kilkeny, que és daurada i deliciosa.

En fi, podria escriure un llibre de tot plegat, però no et vull atabuixar més. En resum, una experiència inoblidable, que, naturalment, potser hauria estat millor si hagués pogut trobar una Maureen O'Hara, que s'hagués avingut a escalfar-me aquell lit tan gran del Centre o el dels B&B, els "Bed and Breakfast", que són com una mena d'institució a tot Irlanda, sobretot són collonuts els de fora de Dublín, car són regentats pels mateixos amos de les cases, en general, vídues que troben una forma de guanyar-se el pa. Et lloguen una cambra, molt ben instal·lada, amb cambra de bany, TV, telèfon, etc., i et serveixen l'esmorzar, que és una cosa sensacional: torrades amb mantega i melmelades, un plat que pot ser salmó fumat, ous ferrats, salsitxes, iogurts, pastes, cafè o te, amb llet o crema, formatges... A Dublín, també estan bé, però ja és més com una mena d'hotel, sense la calidesa que et brinden a les zones rurals. Ah, i la música celta! Un dia, vaig entrar en una disqueria on passaven un CD de música celta i t'asseguro que se'm va fer un nus a la gola, no sé pas per què, però vaig sentir que m'arribava a les fibres més sensibles del meu ésser.

Quant a la feina, he estat fent diverses coses: vaig acabar la traducció que em vaig endur a Irlanda, *El missatge en una ampolla*, de l'autor de *El quadern de Noah*, te'n recordes? Després he traduït una novel·la al castellà per a Ed.B, *El supervisor*, un best-seller de més de quatre-centes pàgines, un conte de William Irish per a Vicens Vives, i ara tinc entre mans una novel·la -- que no ho és-- d'Aldous Huxley i Christopher Isherwood, i dic que no ho és, perquè es tracta d'un guió cinematogràfic que van escriure plegats, però que mai no es va filmar, i ara es veu que

la Sharon Stone, llegint una biografia de Huxley, va descobrir que existia aquest guió, en va parlar amb els hereus... i aquí el tenim convertit en una novel·la que no té cap valor literari, com ja podràs comprovar-ho. La faig per a Muchnik i en castellà. Després, resulta que Ed 62 --al·leluia!-- em va oferir un novel·lot de 440 pàgines, però al català: *Memoirs of a Geisha*, i encara tinc en cartera una altra novel·la de 550 pàgines per a Apóstrofe, al castellà. I estic arrodonint un pròleg per a la reedició de *Un tramvia anomenat Desig*, que treurà l'Institut del Teatre, i també vaig fer una recensió sobre els Diaris de Pedrolo, per a la Revista de Catalunya... Ufff!

Però, noi, no hi ha més remei que pensar de valent, perquè aquí la vida costa un colló i part de l'altre, i amb la conya aquesta de la "convertibilidad", que vol dir que un peso val un dòlar, jo cada vegada rebo menys calés, i per postres encara han augmentat l'IRPF del 15 al 20%!

Amb en Toni, solem prendre un cafetó cibernètic cada matí, per bé que, des de primers de mes, es veu que té problemes amb el servidor del correu electrònic i no ens podem comunicar. També m'escrivi en Ruaix, de tant en tant, el flamant pare d'un minyonet molt maco, segons que diu. I ja que parlo de nou nats, no sé si saps que en Xavier, el meu fill, i la seva dona, és clar!, el 24 de juliol van tenir un patagó --car ells viuen a la Patagonia--, que es diu Pedro. Nosaltres ja el coneixem i és el nano més bonic del món. El mal és que ens separen 1200 quilòmetres i no el podem veure tan sovint com voldriem.

Per cert que, amb tanta feina, he decidit de no venir a fer el seminari al Col·legi de Llicenciats al mes de novembre.

I plego, tu! Espero que no triguís tant com jo a contestar, eh? Tinc moltes ganes de saber com et van les coses i si ja estàs curat del problema del coll, etc.

Una forta abraçada